

Tudi Tonček igra pošteno; bolj navihana sta pa Francek in Lojzek. Včasih morajo poseči vmes celo ata in mama.

Ko je igra končana, je pa konec tudi vsakega nagajanja in prepíra. Pozabljena je sleherna krivíca: vse je odpúščeno in poravnano.

Francka Zupančič:

Jagoda.

Bil je vroč junijev dan. Na ziblajoča se žitna polja in cvetnodehteče travnike je sulo še preveč žarko solnce svoje žarke.

Jezusček se je dopoldne igral pred hišo v Nazaretu s cveticami in kamenčki. Donesel je svoji ljubi materi v posodici vode, nabiral pri mizarski mizi svojega reditelja ostružke in jih skrbno donašal v kuhinjo.

Popoldne je šla Marija z božjim Detetom v senčen in hladen gozd. Tja niso mogli pripekati solnčni žarki skozi goste vrhove gozdnega drevja.

Marija je vedela, da biva Jezus rad v gozdu. Tam je že večkrat sedel in poslušal skrivnostno šumenje smrek, trkanje žolne in ljubeznive speve kri-latcev. Ali pa je opazoval mah, ki je umetno preprezal gozdna tla, ali pa se igral z vevericami, srnami in zajčki, ki so dohajali krotko k njemu; trgal je rad tudi cvetke in maline za svojo ljubo mater.

Tudi danes ima s seboj košarico, da nabere malin. Sveta družina je bila uboga, in sveto Dete, četudi še majčkeno, je že tudi pomagalo pri vsakdanjih potrebah.

Lahko je bilo božjemu dečku, napolniti koša-

Pred Koparjevo hišo je vse živo.

rico. Najlepše maline, najzrelejši in debeli sadovi, so se nudili njegovim ročicam; vsi so hoteli biti potržani. Spoznali so v kodrastem, malem dečku, z žarečimi očmi in po nežnem smehljanju svojega stvarnika. Noben trn mu zato ni ranil nežne ročice, in nobena veja se ni zateknila v njegovo belo oblačilce.

Zraven bogatosadnih in bujnih grmičev je bila jagoda skromna, mala, nezatna rastlinica. Le malo od tal je vzdigala svoje trodelne liste, in boječe je zrl mali, beli cvet, ki še nikdar ni nosil sadu, k božjemu otroku, ki kar ni opazil nežne rastlinice.

Tedaj je zavzdihnila nezatna rastlinica. »O, da bi ti mogla tudi jaz ponuditi lep, sladak sad! A nimam ničesar kot le to revno, belo cvetje, ki ga niti opaziti ne moreš izmed tolikega lepega gozdnega cvetja!«

In solza se je zalesketala v malem, belem cvetu — kajti tudi cvetice včasih plakajo — in solza je ležala kot rosica v nežni čaši.

Četudi je bil komaj slišen ta vzdih male cvetice, vendar ga je čul Jezusček. Ljubeznivo se je sklonil in smehljuje poljubil nežne, bele lističe. In kjer so se dotaknila njegova usteca cvetne čaše, se je brž prikazala polna, sladka jagoda, škrlatnordeča kot ustnice božjega Deteta. Jezusček pa je gladil z blagoslavljaljajočimi prsteci mali sad in je govoril nežno:

»Blagoslovljena bodi, ti jagoda, od tega dne dalje, ker si tako ljubeča! Krepčilo bodi trudnim in žejnim, zdravilo bolnikom, močna hrana ubogim. Po vsem svetu bodi razširjena, ljubljenska bodi človeštva, veselje otrokom, kakor si bila meni, božjemu otroku!«

Odrešenikov blagoslov je priljubil jagodo. Povsod je rastla, zdrava, moč deleča, hrana ubogih. — Minula so stoletja. Hudobni in trdosrčni so postajali ljudje in so pozabljali Kristusove nauke o ljubezni in o usmiljenju.

V velikem gozdu so trgali otroci nekoč jagode. Niso bili to dobri otroci. Čeravno je bilo vse rdeče jagod, so se vseeno prepirali in kregali za najboljše prostore. Tudi so večkrat rvali rastline, hodili po njih, nabrane jagode pa večinoma pojedli sami, čeravno bi jih bili morali prinesiti domov staršem.

Tedaj se je prikazal med drevjem blesteč deček. Imel je zelo nežno obličje, a njegovo oblačilce je bilo raztrgano, kodri pa razmršeni, in nežni obraz mu je bil smrtnobled. Videti je bil deček zelo utrujen in upehan.

Ko je videl v košaricah otrok toliko jagod, jih je poprosil z milim glasom, naj mu jih kaj podarē. Prihaja — je rekel — od daleč in je zelo utrujen in lačen.

A otroci so zaničljivo zrlj tujega dečka. V njih srcih ni bilo nič sočutja in usmiljenja do ubožcev in bolnikov. Niti na misel jim ni prišlo, da bi delili z dečkom svoje jagode.

»Spravi se, berač!« so mu rekli, in eden je celo zavpil: »Nič nimamo mi in nič ne imej ti!« Drugi so se pa smejali sirovim besedam.

Tedaj se je pa dvignil tuji deček. Njegovo belo oblačilce je še bolj zablestelo, žar je obdal njegovo glavico, oči so se zasvetile in rekel je z resnim glasom: »Hudobni, trdosrčni vi otroci! Ker zaničujete uboge in ste neusmiljeni do njih, naj se pa izpolni vaše trdo govorjenje. Nič naj ne bodo odslej jagode, ki sem jih vam podarjal v hrano!«

To izrekši je deček izginil. Otroci so pa ostali v strahu.

Tudi te božje besede so se izpolnile. Krepčilo, zdravilo bolnikom, hladilo žejnimi in utrujenim, veselje človeštva so jagode pač še, a nasitile niso od onega dne nobenega lačnega več.

